

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 293. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm12567/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

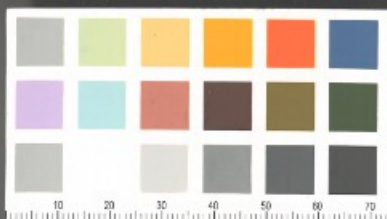
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa stunge de Hø i Fugle-Ham,
 Og Hjerterne hoppe saa glade;
 Med Tre dattet er Stevets Skam,
 Med Palmens de straalende Blade!

Saa kom da hver Son af Fredegod,
 Hvem Sandhedens Lov er den bedste!
 Saa kom hver Daatter af Dannebød,
 Som Kro vil til Kiærlighed fæste!

Saa satte vi ud fra Land saa brat:
 Farvel nu, I trykkende Hyrder!
 Vi helligholde en Jule-Nat
 Med Bethlehems troende Hyrder!!

Sagas Priis.

Fama superstes erit, nec in ullum deoidit avum
 Quod perfecta suo patravit tempore virtus.
 Biarkemaal.

..... og saaledes faldt der, samme Aften,
 mange befyndelige Taler over Dord, og mange livsalige
 Ord af Kongens Mund, og det var intet Under, alden-
 stund man veed, det var i alle Maader Folk af Raalgten,
 som her sad til Heibords, og Kolf var navnkundig trindt
 om Land for sine dybe Betænkninger, alt som for Ven-
 lighed og Hjemtefulde Taler. Det gaaer og gjerne saa
 med alle klare milde Vind, at de spille fagerst Timen før
 de drist, og lyse saa at sige, Fred over Bemelag, som
 Selen, naar hun daler, og siger Mark og Skov og alle
 Smaaafgale venlig Godnat. Da vil Somme sige, det om-
 sider kom paa Tale, hvem Konger og Kjemper vel maatte
 onske helst at roses af, og hver sagde Sit, som ham syn-
 tes. Vjærke vilde roses af de Kjælleste, Hjærke af
 de Kjønneste, Hjærvar af de Klogeste, men da det
 kom til Kolf, sagde han: jeg tænker dog, det var os
 Alle kjærest at roses af den Kængstlevende. Ja,
 sagde Hjærvar, med Skjalmen bag Dret, det er i
 Grunden ogsaa mine Ord; men det sagde Alle med een
 Mund, at Kongens Svær var Prisen, som det pleiede.
 Bigge var den Gæste, som ingen King sagde, men sad
 med begge Albuerne paa Bordet og stirrede paa Kongen.

Nu Wigge, sagde Rolf, hvad grunder du paa? Jeg, sagde Wigge, som gjerne havde for Skit at vende med Gammelen og saare Klovne paa, jeg grunder paa Kongens gode Egeboed, thi det tænker jeg, kan vare mig ud, og mere til. Ja, det kan nok være, sagde Rolf, men hvad kommer saa det vor Snaaf ved? Vel ikke sønderligt, sagde Wigge, som jeg da ikke heller har nedig at bryde mit Hoved med, hvem jeg helst vil roses af, naar jeg ikke længer kan rose mig selv, men det faldt mig dog, i den Anledning ind, hvem der vel skulde sidde sidst tilbereds herinde, og hvad de Godtsfolk vilde sere paa Tale? Saa man, sagde Rolf, det var ikke saa dumt, men tænker Du da, de vil tale om os? Det var hvad jeg gad vidst, sagde Wigge, og Kongen kunde hjælpe mig godt paa Spor, naar han vilde sige mig, hvem der bliver den Længstlevende. Af os vel Du, sagde Rolf, og af alle den, der har mest at gjøre, og sig dog aldrig forhafter. Ja, sagde Wigge, dogne kan jeg som den Bedste, naar jeg maae faae Lov, men endda er jeg lige klog, og om jeg ogsaa først døde af Knefsot, var det dog kun en tynd Lykke at roses sidst af mig; men hvem af Guderne mon lever længst? Thor, sagde Bjærke, thi han er det Lemmer i, som kan holde. Nei, sagde Hjartvar, dertil siger Rolf et han for kaffig, og dertil siger jeg, er Lov for klog. Da skulde jeg dog mene, sagde Bjærke, at Kærlighed varer længst. Det er som den bruges til, sagde Hjartvar, men hvad der snør sig bedst, det sidder mindst. Ja saa, sagde Bjærke, saa vil jeg dog heller uies med at roses af den Kælleste, end af den Længstlevende. Elig ikke det, sagde Rolf, thi naar Trødt hiter Niis, er han om en Hals, og saa gaar det Lov med Heimdal!

